

[Else-Merete Ross.]

bragt i fællesboet, kan han stadig udtage som en del af sin boslod, men der kan efter omstændighederne gøres visse undtagelser som nævnt i § 70 a, således at skifteretten ud fra en behovsbedømmelse kan tillægge den anden ægtefælle det eller de pågældende aktiver. Det gælder f. eks. fast ejendom, som udelukkende eller hovedsagelig er beregnet til familiens bolig. Hensynet til hjemmets opretholdelse skal være afgørende. Det vil i mange tilfælde være ensbetydende med, at det bliver en fordel for kvinden, især for en mor med børn. Jeg vil gerne spørge, om ikke det samme vil være tilfældet med en lejlighed, hvis familien ejer den. Tidligere ordførere er kommet ind på det samme spørgsmål, men jeg håber, vi kan behandle det i udvalget.

Angående sommerbolig siges det, at det ofte vil være naturligt, at den tilfalder den ægtefælle, der har forældremyndigheden over børnene. Også det vil i mange tilfælde være en fordel for kvinden.

Af bohøve og løsøre, der har hørt til det fælles hjem, kan udtages, hvad der skønnes rimeligt af hensyn til hjemmets opretholdelse eller særlig har tjent den pågældendes behov. Det forekommer mig, at mange hustruer vil have fordel af, at hovedsynspunktet nu er det, at den ægtefælle, der har størst behov for det aktiv, begge kræver udlagt, skal kunne udtage det, uanset til hvis bodel aktivet hører.

Det forekommer mig rimeligt, at en ægtefælle som hidtil forlofts har ret til at udtage genstande, som tjener til personlig brug, men lige så rimeligt, at forloftsretten nu også udvides til ting, der er erhvervet til børnenes brug, ikke blot personlige ting, men også f. eks. møbler, cykler o. lign.

Da Danske Kvinders Nationalråd i 1955 blev spurgt af justitsministeriet om en udtalelse angående det ønskelige i en revision af ægteskabslovgivningen, fremhævede vi bl. a. netop en større hensyntagen til børnenes tarv. Det er derfor med tilfredshed, vi ser stk. 2 i § 68 a indføjet.

I samme forbindelse fremførte vi det ønskelige i, at skifteretten fik beføjelse til i alle mindre boer, og ikke blot i boer af ringe værdi, at fordele indboet under hensyn til parternes og eventuelle børns tarv. Dette ønske er opfyldt gennem § 70.

I forbindelse med § 65 gør betænkningen opmærksom på, at skifteretten eventuelt må tage stilling til spørgsmålet om de skattemæssige følger af en separation eller en skilsmisse, og at dette spørgsmål i praksis volder betydelige vanskeligheder bl. a. på grund af sambeskatningen. Udvalget stiller intet forslag, da dette og andre skattespørgsmål er til behandling i andre udvalg. Af mange andre grunde, men også på grundlag af betænkningens udtalelser synes jeg der kan være anledning til at opfordre til en snarlig løsning af sambeskatningsspørgsmålet.

Ved gennemlæsningen af betænkningen har jeg fæstet mig ved de mange gange, der henvises til skifterettens skøn, til en afvejning af de menneskelige behov, til betragtninger om rimelighed. Der er her givet skifterettens dommere adgang til megen frihed i deres skøn, f. eks. angående skævdeling side 41: at skifteretten kan tage konkrete hensyn, og at skævdeling i det væsentlige overlades til skifterettens skøn. Side 42: der gives skifteretten kompetence til at tildele en ægtefælle en større del af boet. Side 43: det er overladt til skifteretten efter et skøn inden for visse rammer at afgøre, hvilken ægtefælle der skal have en ting tillagt, og side 44: skifterettens afgørelse må træffes efter en afvejelse af de modstående interesser hos de 2 ægtefæller.

Jeg finder det overordentlig vigtigt, at man ikke lægger en lovgivning, der omfatter menneskeligt indviklede forhold, ind i for faste og rigoristiske rammer. De utallige individuelle forhold, der kan gøre sig gældende, er svære at forudse. Jo strammere man lægger linjerne, desto sværere vil det være at skabe ret og billighed i det individuelle tilfælde.

Nu er der mulighed for domstolene til at